

Quod ubique instinctu naturæ nō consti-
tutione habetur aliqua, hæc enim omnia
pertinet verè ad ius gentium quod est cō-
mune omnib' hominibus & nationib',
& ubique instinctu naturæ habetur, id est
ratione naturali: nempe ratiocinatione
& argumentatione delumpta à iure na-
turali: natura enim ipsa, in nobis instituit
19 ius gentium, cum ab eius legibus, & prin-
cipijs naturalibus, quasi quodam instin-
ctu & motu naturæ trahatur. Illumque
vocat & meritò instinctu naturæ, id est,
institutionem naturæ, qua nos ipsa natu-
ra instituit, quod ius gentium est. Et verè
si percurras omnia capita Isidori in. i. di-
stinct. Nusquam inuenies iuris naturalis
definitionē quam posuit Vlpianus in di-
cto. §. huius studij. At verò l. 2. tit. i. part.
i. etiā si magis sequatur Vlpianū vía est
eo verbo, *Mouimiento de este derecho,*
Quod verbum ita accipiendum est, quo
nō mouet ius naturæ, itaque iure naturæ
mouens urad procreandum, & educan-
dum prolem nostram. Vnde verba illa
nihil faciunt contra receptam sententiā,
nec prouoa quæ inter ius naturæ, & in-
stinctum distinguit. Immo dict. cap. ius
naturale, magis confirmat receptam sen-
tentiam, quia cum verissimum sit. dict.
c. ius naturale loqui de iure gentium, ve-
rè & aptè instinctum naturæ interpreta-
mur legem naturæ vnde ius gentium pro-
cedit. Et ita habet recepta sententia pro-
se ius in d. c. ius naturale, ita vt instinctus
naturæ & ius naturæ idem sint, ad quod
non aduertit Tellius, & alij quos ipse re-
fert in d. l. 10. nu. 4.

Immò ex his quæ diximus constat, quæ
indifferenter, & antiquiores, & nouio-
res ius gentium naturale ius vocent: quia
alterum nobis solum proprium sit ius,
quod ex naturæ instinctu, id est iure natu-
rali proficitur. Alterum verò cum re-
liquis animalibus nobis commune est,
& est ipse met instinctus naturæ, hæc au-
tem duo iura præter Vlpianum & anti-

quiores. & dict. l. 2. titul. i. part. i. Agnos-
cunt Señor doctissimus, vbi sup. lib. i. que
stio. 4. quæ viuētem coluimus, & mor-
tuum epitaphio celebrauimus, quod cū
alijs, lib. i. meorum carminū leges, agno-
uit Franciscus Conanus vbi supra. lib. i.
cap. 4. Ludouicus Molina. lib. 2. cap. i. nu-
mero. 19. non aduertentes ad verba illa
Isidori.

Rursum non obstat ratio illa qua ar-
gumentatur contra verans & recep-
tam sententiam, scilicet deducto argu-
mento ad inconveniens, quia si alimen-
ta iure naturæ deberentur, nulla lege tol-
li possent, contra dict. authentic. ex com-
plexu, & receptam sententiam, qua ex
hæredatis alimenta negamus. Et his
qui aliunde habeant vnde se alant ali-
menta negamus. Hæc enim exempla
20 alia responsione egent, ac primum, au-
thent. ex complexu, nec nos Hispani re-
cipimus, nec recipit ius canonum in cap.
cum haberet. de eo qui duxit in matri-
mo. quam poluit per adult. Nec nobis
Hispanis negotium facessit ullum, quod
etiam si admittamus non abhorret pluri-
mum à naturali iure: siquidem de fi-
lijs spurijs procreandis, nunquam ius
ciuale certitudinem patris suspicatur, vni-
de spurios vocabit, id est sine patre. Ac
verò l. 3. titu. 14. part. 4. interpretatur spu-
rium, fornecino. Nam lex partitæ si-
cuti ius commune agnouit filios legi-
timos, naturales, & spurios, scilicet ex
iustis nuptijs conceptos, quæ est vera, &
naturalis proles, naturales, qui procreatur
sunt ex concubina, quæ solenniter reci-
piebatur, ex l. 2. titul. & part. eadem, ibi.
*Dene lo fazer quando la recibiere por
barragana ante buenos omes, dizien-
do manifiestamente ante ellos, como
la recibe por su barragana.* Item de-
bet esse vñica, & in eadem domo re-
tenta, & agnita vt concubina, ex hac
genitos vocabant antiqua iura natura-